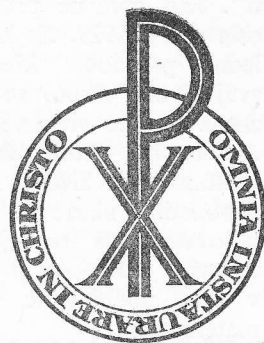

NOVÝ ŽIVOT

MĚSÍČNÍK CYRILOMETODĚJSKÉ LIGY

Roč. III. (I.)

SRPEN — ZÁŘÍ 1951.

Číslo 8-9.

OBSAH: Co je dogma? — ThDr. A. Heidler.
Neznámá kniha — PhDr. F. Uhlíř.
Půlnoční vlak ze Swansea — P. J. P.
Pravoslavná Církev v ČSR — Max Pikard.
Z Křesťanské Akademie.

K 28. Z Á Ř Í ...

Paměť mimoděk zalétá zpět do r. 1945. Byly to první svatováclavské oslavy po sedmi letech okupace a útisku. Jaké to bylo všude nadšení! Kolik slz radosti, a díky! Vděčnosti nad znovu nabytou svobodou, a radosti, že český lid může opět svobodně prokázat svému Patronu a Dědici hold, který mu patří. Oslavy byly plny pietních vzpomínek. Nemohlo tomu být ani jinak. Rány byly příliš čerstvé, aby se mohlo zapomenout... „Myslete živí na mrtvé“ — pravil slavnostní kazatel ve svatovítské katedrále, „jejich prolitá krev je nám závazkem a připomíná naši odpovědnost k budoucnosti“.

Zraky všech se tehdy obracely toužebně k nové budoucnosti. Každý se cítil podivuhodně svobodný po dlouhých 7 letech poroby a utrpení. Bylo to, jako by po sedmi letech křížové cesty zasvitlo konečně velikonoční jitro, jitro svobody. A dnes již po čtvrté — opět oslavíme svátek sv. Václava ve vyhnanství.

Náhlé zvraty v našich národních dějinách za poslední tři desetiletí vedou každého upřímně myslícího člověka k zamyšlení. Je opravdu třeba „jít ke kořenům“. Nestačí jít jenom na začátek XX. století. Nestačí se vrátit jen do XV. století. Tehdy náš národ nezačal. Náš národ žije svým plným životem víc než 1000 let! A právě svátek sv. Václava nás vede do dob jeho počátků — daleko do minulosti, více než 1000 let zpět. A co tam nacházíme? Vidíme, že na počátku našeho národního kulturního života bylo křesťanství.

S jeho příchodem se rozvinul náš národní život. Křesťanství, náboženství Pravdy a Lásky, které k nám přinesli Soluňští Bratři a které Václav začal tak důsledně šířit v českých zemích...

Díky Bohu, že u kolébky našeho národního zrození byli světci. Že na úsvitu našich dějin byli mužové a ženy, kteří pochopili božskou a nehynoucí cenu víry Kristovy, víry Pravdy a života. Jejich zásluhou byly našemu národu otevřeny zdroje vody živé a života věčného; zdroje, z nichž čerpal po celá ta dlouhá staletí a čerpá dodnes prostý věřící lid český sílu, naději a odvahu k životu. Poklad víry to byl, který naplňoval srdce našeho lidu důvěrou, aby si nezoufal v dobách těžkých... (konečně právě v ohni utrpení se pozná obyčejně síla víry). Týmž poklad víry je to i dnes, který odolává — a jediné je s to odolat — zaslepené pošetilosti a zbláznilosti vlastních bratří.

„Národy se udržují těmi ideály a ideami, z nichž vznikly“. Na úsvitu našich dějin to bylo křesťanství, víra Kristova, z které národ žil a byl udržován. Chceme-li tedy „jít ke kořenům“, chceme-li poznat dnešní krizi v pravé její podobě, chceme-li poznat příčiny našeho smutného údělu, je třeba se ptát: jak to stojí s křesťanstvím v naší vlasti a mezi našimi lidmi? Je pro nás víra tím, čím byla všem těm, kteří stáli u kolébky našeho národního života?

„Vlastní a podstatný a nejhlubší význam sv. Václava tkví v jeho mravní — duchovní bytos-